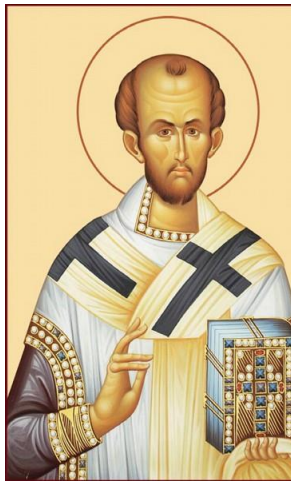

și rude ale lor îndeaproape și să-i îndeapărteze de Preacuratul Dumnezeu ;

3) să chinuie și să istovească sufletul lor prin înfometare nedându-i nicio hrană dumnezeiască – hrană după care sufletul năzuiește prin firea sa – și să-l hrănească numai cu hrana pământească la fel ca pe dobitoace. Iar de Împărtășanie se tem cel mai mult duhurile iadului fiindcă ea este încununarea înălțării omului până la Dumnezeu și a unirii lui cu Dumnezeu.

(Sfântul Nicolae Velimirovici, Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi)

"Să nu deznădăjduim, dar nici să ne trândăvim "

Sf. Ioan Gură
de Aur, icoană

Amândouă sunt pierzătoare.

Deznădejdea nu-l lasă pe cel căzut să se scoale, iar trândăvia îl culcă la pământ pe cel în picioare. Una ne lipsește de bunătățile ce le putem avea; cealaltă nu ne lasă să scăpăm de păcatele ce ne apasă. Trândăvia ne aruncă jos, chiar de-am fi în cer; deznădejdea ne pogoară în adâncul păcatului; dar îndepărtarea deznădejzii ne face să ne ridicăm repede din adâncul acela.

Să-ți spun câtă putere au și una și alta! Diavolul la început a fost bun; trândăvindu-se și deznădăjduind a ajuns atât de rău, că nu s-a mai putut ridica din răutatea lui. Că a fost bun, ascultă ce spune Hristos: "*Văzut-am pe satana ca un fulger căzând din cer*". Comparația cu fulgerul arată și viețuirea lui strălucită de mai înainte, și iuțea căderii sale. Pavel a hulit, a prigonit, a ocărât; dar pentru că s-a sârguit și nu a deznădăjduit, s-a ridicat și a ajuns egal cu îngerii; Iuda a fost apostol; dar pentru că s-a trândăvit, a ajuns vânzător. Tâlharul, iarăși, după o atât de mare răutate, pentru că nu a deznădăjduit, a intrat înaintea tuturor celorlalți în rai. (Luca, 23, 43)

Fariseul, încrezându-se, a fost pogorât din înălțimea virtuții lui; vameșul, nepierzându-și nădejdea, așa s-a îndreptat, că a lăsat în urmă pe fariseu. (Luca 18,10-14) Vrei să-ți arăt chiar un oraș întreg care a făcut asta? Așa s-a mântuit întreg orașul ninivitenilor; și doar sentința pronunțată de Dumnezeu asupra ninivitenilor era de natură să-i ducă la deznădejde, că nu le spusese: "*Dacă vă pocăiți, scăpați!*", ci de-a dreptul: "*încă trei zile și Ninive va fi nimicită*". (Iona 3,4) Dar cu toate că Dumnezeu îi amenințase, cu toate că profetul le strigase, cu toate că sentința nu îngăduia amânare, nici drept de apel, ninivitenii nu au deznădăjduit, nici nu și-au pierdut bunele nădejdi. De asta Dumnezeu nu le-a pus condiție, nici nu le-a spus: "*Dacă vă pocăiți, scăpați*", ca și noi, când auzim o sentință a lui Dumnezeu, pronunțată fără drept de apel, nici atunci să nu deznădăjduim, să nu ne descurajăm, având în față pilda ninivitenilor.

Iubirea de oameni a lui Dumnezeu o poți vedea nu numai de acolo că a făcut pace cu cei care s-au pocăit, deși sentința pronunțată asupra lor era fără drept de apel, ci și de acolo că sentința era definitivă.

Dumnezeu a făcut asta, voind să le mărească frica și să-i trezească din marea lor trândăvie; iar timpul pocăinței arată nespusa iubire de oameni a lui Dumnezeu. Căci, ce puteau face cele trei zile, ca să șteargă o atât de mare răutate? Vezi că și aici se arată purtarea de grijă a lui Dumnezeu? Ea a ajutat mai mult la mântuirea orașului. Știindu-le pe acestea, să nu deznădăjduim niciodată. Nici o armă a diavolului nu-i atât de tare ca deznădejdea. Diavolul nu se bucură atâta când păcătui, cât se bucură când deznădăjduim.

(Sf. Ioan Gură de Aur, Omilii despre pocăință)

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Sfinții Părinți se rugau lui Dumnezeu să îi izbăvească de risipire la vremea rugăciunii.

(Starețul Tadei de la mănăstirea Vodița, Cum îți sunt gândurile așa îți este și viața)